

I també em ve present aquell altre que per ser en llatí demostra, que ja els nostres avant-passats no varen trobar cap mitjà per a fer donar quelcom al que res no tenia, confessant-ho palesament en to sentències dient: *Nemo dat quot non habet*.

Podríem allargar la llista de refrans, cantars i sentències, per a demostrar que en tots els temps i en tots els pobles s'ha cregut que el que no *posseix* res, no pot ni deu donar res, i per tant no deu ni pot contribuir pecuniàriament a les càrregues de l'Estat. Les càrregues de l'Estat deuen sufragar-les les riqueses dels seus súbdits, el que amb el seu treball personal produeix sols per a cobrir les seves necessitats és un pobre, i més pobre encara, si no arriba a cobrir-les; mes si cobertes sobra quelcom del que ha produït, aquelles sobres són riquesa imponible, la resta són *quientos* dels nostres llegidors, de *pa sucata amb oli*.

Doncs ara bé, eren els nostres ineptes i malgastadors governants, els que el destí fatal els tenia reservats per implantar un tribut que destrueixi els cantars, els refrans, sentències i fins allò que el sentit comú accepta com a cosa natural. Aquests governants que patim per dissort nostra, que a pesar de governar en pau anys i panys saben passar el temps sens fer els pressupostos que la llei mana, que saben tenir a Espanya sense camins, canals ni ports, sent això causa que no poguem explotar les riqueses naturals de la nació, que malgrat no construir res, saben viure amb un dèficit exorbitant, esgarrifós, que s'apropa a la bancarrota i segueix augmentant en progressió creixent en mils i mils de milions; aqueixos governs ara volen eixugar el dèficit i construir ferrocarrils, canals i ports fent pagar un tant per cent per les utilitats d'un jornal *eventual* que no cobreix, que no pot cobrir les necessitats de la família? Que en tens de paciència, poble! Que en necessites de paciència!

Seria comprensible un govern que es proposés extingir el dèficit que ens ofega i empendre les obres públiques que fan falta, exigint un tribut al ciutadà que sols guanyés 1.500 pessetes, però havent limitat abans les fortunes apoderant-se de les de més d'un milió, imposant als ministres l'obligació de viure amb 1.500 pessetes com aquell modest empleat i decretant la supressió del sou del diputats i senadors, com també el dret de passejar-se en tots els ferrocarrils d'Espanya, puix al cap i a la fi la major part no han guanyat la *placa* amb els seus mèrits personals, sinó comprant el *tribunal calificador* (llegeigi's cos electoral) demostrant així que aquests càrrecs no són un sacrifici en benefici de la pàtria i per tant no tenen el dret moral de gravar la caixa de la Nació. Quan el govern ho hagi fet així, els metges i els altres companys de pobresa, assajarem la manera de viure amb peles de patata, aire del cel i carn de... per ajudar a la salvació de la Pàtria.

Es gran i no desconeiguda per cap del companys, la manca d'equitat i de justícia amb què sempre els governants han tractat a la classe mèdica, però la

pretensió de la llei d'utilitats fa sobreixir la mesura.

La classe mèdica ve sufrint una llei contributiva d'excepció, llei o Real Decret de patents de 1 d'Agost de 1894, que potser tingui algú aventatge però que té el gravíssim inconvenient d'obligar a donar-se d'alta tots els anys i pagant tota l'anyada a la bastreta; si vols donar-te de baixa durant l'any, és inútil; igual que si vols morir-te a l'endemà d'haver pagat, no cal pensar-ho, l'Hisenda no tornarà ni un xavo *moruno* a la família. Tothom paga per trimestres vençuts la contribució, pot tothom donar-se de baixa i d'alta trimestralment, els metges a la bastreta i per tot l'any: moltes gràcies pel favor.

Anem ara a veure si la llei d'utilitats millora la nostra situació. La tarifa primera utilitats procedents del treball personal, núm. segon, lletra E, diu: «pagaran el 5 per 100 del seus ingressos professionals». El gravamen d'aquest epígraf no serà exigible sinó quan la quota del 5 per 100 excedeixi de la del Tresor per la contribució industrial (patent?) i... l'article 20 diu: «Els contribuents de l'epígraf E núm. 2 de la tarifa primera de l'article quart deuran portar un llibre registre de tots els ingressos professionals i presentaran anyalment a l'Administració declaració jurada de la suma d'aquells. L'article 25 tracta de les penyores imposables per defraudació, resistència, excusa i negativa en el compliment de la llei. No podem oblidar que el R. D. de patents diu a poca diferència: «La Hisenda recaudarà quan menys una quantitat igual a l'any anterior (o sigui l'any 1893) si resulta dèficit el Col·legi de Metges de la Província el repartirà entre els metges del poble on resulta». Doncs ara bé, després de la llei d'utilitats, és vigent o no el R. D. de Patents?

Sabut això que deixem dit concretem un aspecte de la qüestió amb un exemple; suposem un metge i una població, Tarragona, per exemple.

Un metge a Tarragona necessita per a viure modestíssimament 6.000 pessetes l'any.

Un jove que acaba la carrera, no sap on anar, no té una pesseta, troba uns amics dels seus difunts pares que'l conviden a establir-se a Tarragona prometen-li avençar-li tot el necessari durant un any, accepta l'oferta i queda establert. Paga la patent de 5.ª classe o sigui l'última, que amb el *farcit* puja 121 pessetes; durant l'any guanya 1.500 pessetes, però el 31 de Desembre és cridat per a assistir un part, surt content per a estrenar-se guanyant algunes pessetes; però el dimoni, que no té altre feina que enredar, li surt en forma de jutge que li mana que el segueixi, el metge bé prou que protesta, però com que el jutge li recorda que denegant-se-li incorre en la pena de tres anys de presiri, no té més remei que seguir fins a les afores de la ciutat per a practicar el *levantamiento de un cadáver*; feta la feina, relacionar-la, ratificar-se posant els honoraris per *mandato* judicial (honoraris que no cobrarà mai) i firmant fuig corrents a veure la partera, però quan arriba a la casa ja en surt un altre company que li diu: presentació transversa, pro-